

skyttelse i saa Henseende, endogsaa saa vidt, at Manden kun maa give $\frac{1}{20}$ af Fællesboet bort — hvert Aar, vel at mærke. Men jeg vil henlede de Herrers Opmærksomhed paa, at her kun er Tale om Indskrænkning i, hvad Manden ved *Gaveløfte* kan forbinde Fællesboet for, der er ingen Grænse for, hvad han faktisk kan give bort; han kan give hele Fællesboet væk, undtagen de i § 11 2det Punktum nævnte af Hustruen indførte Ting. Er Gaven først fuldbyrdet, har hun ingen Ting at skulle have sagt. Jeg skal i denne Forbindelse henvise til, at saa fremragende norske Jurister som fhv. Statsminister, nu Professor Hagerup og nuværende Rigsadvokat, fhv. Professor Getz, før denne Lov udkom i Norge, have afgivet en Betænkning derover, hvori de udtalte som deres bestemte Anskuelse, at det vilde være retfærdigt til *alle* Gaver af Fællesboet at kræve *begge* Ægtefællers Samtykke.

Fremdeles vil jeg nævne en Ting, som der formentlig kunde være Grund til at tilføje i dette Lovforslag, nemlig en Bestemmelse om det Underholdningsbidrag, som Hustruen har Krav paa. Forholdet berøres i § 22 med Hensyn til de Ægteskaber, hvor der foreligger Særeje, men ikke for selve Fællesboets Vedkommende. Der var det jo tidligere saaledes, at man ganske vist lærte og sagde, at Manden var forpligtet til at forsørge Hustruen, og at hun havde Krav paa fuldt Underhold af Manden. Men faktisk var Forholdet saaledes, at fik Hustruen ikke dette med god Vilje af Manden, havde hun ikke andet at gøre end at gaa til Fattigvæsenet for at faa Mad og Klæder, og hvad hun ellers trængte til af Livets første Fornødenheder. Det var den eneste Vej, ad hvilken Hustruen kunde komme til sin Ret. Dette blev forandret ved Fattigloven af 9de April 1891, § 9, saaledes, at hvis hun ligefrem lider Nød, kan hun gaa til Overøvrigheden, som kan tillægge hende mere end Fattigvæsenet, altsaa mere end den allernødtørftigste Forplejning, nemlig et efter Familiens Stand og Vilkaar afpasset Underholdsbidrag, og saa kan dette inddrives hos Manden med de samme Midler som over for Fædre til uægte Børn. Men det vil altsaa ses, at det er et Middel, som Hustruen efter den nuværende Lovgivning kun kan gribe til, naar hun ligefrem „lider Nød“. Det burde overvejes, om hun ikke burde have Lov til at henvende sig til Overøvrigheden, naar hun vel faar det nødtørftigste, men langt fra det, der passer efter Familiens Stand og Vilkaar og Mandens hele Stilling. Jeg har set sørge-

lige Eksempler paa, at sligt er nægtet hende, og med det for Øje tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt. — Jeg nævnte før et Punkt, der staar i Arveloven, og som man maaske derfor vil sige ligger uden for dette Lovforslags Rammer, nemlig Hustruens Ret til at hendsidde i uskiftet Bo. Denne Ret er nu afhængig af, at Manden ved Testamente har tillagt hende den, eller af, at Overøvrigheden efter Mandens Død, ifølge Andragende giver hende den. Det forekommer mig at være en naturlig Konsekvens af hendes Myndighed, at hun faar samme Ret, som Manden nu har ifølge Arvelovens § 18, til at hendsidde i uskiftet Bo med deres fælles Livsarvinger. Det forekommer mig endvidere at være en naturlig Konsekvens af Hustruens Myndighed, at Begrænsningen i Arvelovens § 29 med Hensyn til hendes Ret til at gøre Testamente — at hun i saa Henseende skal have Mandens Samtykke, saa længe hun „lever sammen“ med ham — maa bortfalde.

Jeg har nu nævnt forskellige Ting, som jeg altsaa med *Resignation* har nøjedes med at fremhæve, og som jeg mener, man uden at sprænge dette Lovforslags Ramme og uden at kræve for meget, dog vistnok burde kunne opnaa ved Behandlingen deraf. Jeg ønsker dog endnu at betone, at naar jeg siger, at jeg viser Resignation, saa er det særlig med de Omraader for Øje, som jeg mener ligge uden for den Ramme, man har givet dette Lovforslag, de øvrige fælles Omraader mellem Ægtefolk: Raadigheden over Boligen, Tyendet, Husvæsenet, men først og fremmest over Børnene. Paa dette sidste Punkt er det maaske, at den ofte dybest følte Uret gøres mod Hustruen, hvor Manden, hvad han nu efter Loven har Ret til, træffer Bestemmelser med Hensyn til Børnene, som Hustruen betragter som skadelige for dem og krænkende for hende; men det vilde vel være at forlange for meget, hvis man fremsatte Ønsket om, at dette Lovforslags Titel blev forandret fra „Forslag til Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller“ til „Forslag til Lov om Retsforholdet mellem Ægtefæller“. Derved vilde man ganske vist komme ind paa de Omraader; men det vilde jo nok føre til, at dette Lovforslag blev sinket mere, end jeg paa nogen Maade ønsker, det skal sinkes; thi det er, med alle de Indvendinger, jeg har fremsat mod det, mit bestemte Ønske og Haab, at dette Lovforslag meget snart — forhaabentlig allerede i denne Samling — kan ophøjes til Lov.